

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Monika Chaszczewicz-Kęsik

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2015 roku we Wrocławiu

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Krzyki Wschód

Krzysztofa Groska

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

Z. W.

ur. (...) w L.,

syna A. i M. z domu A.

PESEL (...)

oraz

S. K.

ur. (...) w R.,

syna M. i G. z domu Z.

PESEL (...)

oskarżonych o to, że :

w okresie od 16 sierpnia 2006 roku do 20 marca 2012 roku we W. działając czynem ciągłym oraz wspólnie i w porozumieniu w związku z prowadzonymi podmiotami gospodarczymi pod firmą (...) oraz (...) na prowadzonych przez siebie stronach internetowych: www.s.pl, www.a.pl, www.a.p.pl, www.a.p.pl przywłaszczyli sobie autorstwo detali sztukatorskich, które przysługiwało R. P. oraz autorstwo zdjęć elementów i detali sztukatorskich oraz ich projektów graficzno - wektorowych do których prawa autorskie przysługiwały R. P. i A. S., czym wyrządzili R. P. szkodę w kwocie 120.000 złotych w ten sposób, że na swoich stronach internetowych umieścili wzory detali sztukatorskich autorstwa R. P. oraz zdjęcia elementów i detali sztukatorskich oraz ich projektów graficzno – wektorowych, których autorstwo przysługiwało R. P. i A. S., a mianowicie:

- dekory i listwy znajdujące się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 20 pod poz. (...) - (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) - D, (...), oraz w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 12 pod poz. (...), (...), D170/R, D170/L

- fasete ozdobną znajdującą się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 7 pod poz. (...) oraz w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 4 pod poz. FA 34

- konsolę znajdującą się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 35 pod poz.: (...), (...) oraz w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 19 pod poz. (...), na stronie 4 pod poz. 365

- fasete oświetleniową znajdującą się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 14 pod poz. (...) oraz znajdującą się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 9 pod poz. (...)

- listwy ozdobne znajdujące się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 17 pod poz. L120 oraz w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 10 pod poz. L120

- fasety proste znajdujące się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 12 pod poz. (...) oraz w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 7 pod poz. (...)

- zdjęcia elementów i detali sztukateryjnych oraz ich projektów graficzno wektorowych o oznaczeniach na stronie A. T.: BA1, BA2, BA3, D1-D10, (...), P30-P90-P120-B1, P30, F2, F7, O1, O2, G1, G10, G11, G12, G13, G14, G2, G3, G4, G5, G6, G7, G8, G9, (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), NA1-NA2, NA3 od PR1-PR4, P2, F12, F17, (...) - (...), KA4, KA6, LO3, które zostały nielegalnie skopiowane z katalogów firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 i 2009 oraz strony internetowej firmy (...) należącej do R. P. czym działali na szkodę R. P. i A. S.

– tj. o czyn z art. 115 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 12 k.k.

I. uznaje oskarżonych Z. W. i S. K. za winnych tego, że w okresie od 16 sierpnia 2006 roku do 20 marca 2012 roku we W. działając czynem ciągłym oraz wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w związku z prowadzonymi podmiotami gospodarczymi pod firmą "A. T." oraz (...) na prowadzonych przez siebie stronach internetowych: www.s.pl, www.a.pl, www.a.p.pl, www.a.p.pl wprowadzili w błąd co do autorstwa detali sztukatorskich, które przysługiwało R. P. oraz autorstwa zdjęć elementów i detali sztukatorskich oraz ich projektów graficzno - wektorowych do których prawa autorskie przysługiwały R. P. i A. S., w ten sposób, że na swoich stronach internetowych umieścili wzory detali sztukateryjnych autorstwa R. P. oraz zdjęcia elementów i detali sztukateryjnych oraz ich projektów graficzno – wektorowych, których autorstwo przysługiwało R. P. i A. S., a mianowicie:

- dekory i listwy znajdujące się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 20 pod poz. (...) - (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) - D, (...), oraz w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 12 pod poz. (...), (...), D170/R, D170/L

- fasete ozdobną znajdującą się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 7 pod poz. (...) oraz w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 4 pod poz. FA 34

- konsolę znajdującą się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 35 pod poz.: (...), (...) oraz w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 19 pod poz. (...), na stronie 4 pod poz. 365

- fasete oświetleniową znajdującą się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 14 pod poz. (...) oraz znajdującą się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 9 pod poz. (...)

- listwy ozdobne znajdujące się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 17 pod poz. L120 oraz w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 10 pod poz. L120

- fasety proste znajdujące się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 12 pod poz. (...) oraz w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 7 pod poz. (...)

- zdjęcia elementów i detali sztukateryjnych oraz ich projektów graficzno wektorowych o oznaczeniach na stronie A. T.: BA1, BA2, BA3, D1-D10, (...), P30-P90-P120-B1, P30, O1, O2, G1, G10, G11, G12, G13, G14, G2, G3, G4, G5, G6, G7,

G8, G9, (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), NA1-NA2, NA3 od PR1-PR4, P2, F12, F17, (...)- (...), które zostały nielegalnie skopiowane z katalogów firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2005 i 2009 oraz strony internetowej firmy R. D. (1) należącej do R. P. rozpowszechniając zarazem je bez uprawnień, działając na szkodę R. P. i A. S., tj. czynu z art. 115 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 116 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 116 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza każdemu z nich karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzeka od każdego z oskarżonych po 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny w kwocie po 50 (pięćdziesiąt) złotych każda;

IV. na podstawie art. 46 § 2 k.k. zasądza od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. P. nawiązkę w kwocie 30.000 (trzydzieści tysięcy) złotych;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) zasądza od każdego z oskarżonych przypadające koszty sądowe oraz wymierza im po 180 złotych opłaty.

Sygn. akt II K 17/14

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

Z. W. uzyskał wykształcenie średnie ogólne. Jest też murarzem – tynkarzem. S. K. natomiast jest technikiem elektrykiem.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego Z. W. – k. 371, wyjaśnienia oskarżonego

S. K. – k. 239)

Kiedy A. C. (1) po raz pierwszy spotkał Z. W., był on pracownikiem ogólnobudowlanym. S. K., natomiast, studiował ochronę środowiska. – Nie mieli wiedzy na temat sztukatorstwa. Około roku 2002 mężczyźni rozpoczęli naukę sztukatorstwa u A. C. (1) w firmie (...). Po zdobyciu niezbędnych umiejętności i doświadczenia, A. C. (1) zatrudnił ich na umowę zlecenie.

(Dowód: zeznania świadka A. C. – k. 414, zeznania świadka A. C. (1) – k.

419 – 420).

R. P. ukończył szkołę sztukatorską, szkołę marketingu i zarządzania, jak też szkołę reklamy. Doświadczenie zawodowe zdobywał za granicą.

Po powrocie z zagranicy – około roku 2004 – założył własną działalność związaną z produkcją i montażem sztukaterii gipsowej. Wynajął lokal sprzedażowy i pomieszczenia produkcyjne, gdzie – wraz ze swoimi współpracownikami – zaczął tworzyć ofertę, co trwało kilka lat.

Część wzorów kopiowana była za starych obiektów, część pochodziła z projektów innych firm, a część projektowana była przez niego osobiście - najczęściej na komputerze. Polecenia w firmie wydawał R. P., który mówił pracownikom, co mają robić.

Początkowo – w czerwcu 2005r. R. P. zatrudnił na stanowisku pracownika ogólnobudowlanego – sztukatora S. K., a następnie także Z. W. - na ¼ etatu.

S. K. poza obowiązkami związanymi z montażem sporadycznie także produkował elementy, które wytwarzał według wzoru.

Pierwszy katalog – w którym pokazano zdjęcia produktów, przekroje z wymiarami i zdjęcia z realizacji złożono w 2005r. Fotografie do katalogu wykonywane były przez A. S. i R. P., który dostarczył do katalogu głównie zdjęcia wnętrza. R. P. dostarczył też A. S. rysunki techniczne, które zamieszczone zostały w katalogu. Dodatkowe zdjęcia – ujęte w katalogu z 2009r., a których nie było jeszcze w 2005r. zostały zrobione przez A. S. w latach 2008/2009

(Dowód: zeznania świadka R. P. – k. 44 – 48, 55, 384- 387, zeznania świadka

R. W. – k. 422 – 424, zeznania świadka A. S. – k. 437 – 439,

zeznania świadka G. K. – k., 447 – 448, umowy o pracę – k. 17 –

20).

Podstawową czynnością przy składaniu katalogu była zmiana tła zdjęcia zamieszczanego w katalogu. Zdjęcia "surowe" poddane zostały obróbce graficznej: prostowaniu, zmianie perspektywy, nałożenia kontrastu i „szparowaniu”. Obróbka każdego ze zdjęć trwała około 2 – 6 godzin. W przypadku katalogu R. D. (1) obróbka zdjęć do katalogu w 2005r. trwała od 3 do 4 miesięcy.

Katalog wydany w 2005r. był bazą do wydania bardziej fachowego katalogu z 2009r.

(Dowód: zeznania świadka A. S. – k.109 – 111, 438).

S. K. i Z. W. założyli firmę pod nazwą (...).

W 2006r. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „P. D.” T. S. został poproszony przez swojego znajomego Z. W. o stworzenie strony internetowej. Stworzył mechanizm strony www.a..p..pl, do której jej właściciele mieli możliwość dodawania materiału w postaci galerii produktów.

W 2009r. stronę internetową www.a..pl firmy A. T. stworzył im B. T.. Wykonał on projekt graficzny strony w taki sposób, że S. K. i Z. W. mogli go następnie uzupełniać.

(Dowód: zeznania świadka B. T. – k. 161, 450, 452, zeznania świadka T. S.-

g. – k. 162, 485, opinia biegłego z zakresu techniki komputerowej i

najnowszych technologii - k. 116 – 145).

W przedmiotowych galeriach umieszczono detale sztukatorskie autorstwa R. P. oraz ich projekty graficzno - wektorowe, które ukazały się katalogu R. D. (1):

- dekory i listwy znajdujące się w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 20 pod poz. (...)- (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)-D, (...), oraz w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 12 pod poz. (...), (...), D170/R, D170/L

- fasete ozdobną znajdującą się w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 7 pod poz. (...) oraz w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 4 pod poz. FA 34

- konsolę znajdującą się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 35 pod poz.: (...), (...) oraz w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 19 pod poz. (...), na stronie 4 pod poz. 365

- fasete oświetleniową znajdującą się w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 14 pod poz. (...) oraz znajdującą się w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 9 pod poz. (...)

- listwy ozdobne znajdujące się w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 17 pod poz. L120 oraz w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 10 pod poz. L120

- fasety proste znajdujące się w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 12 pod poz. (...) oraz w katalogu firmy (...) należącej do R. P. (1) z roku 2005 na stronie 7 pod poz. (...).

Detale te opublikowane zostały w postaci zdjęć, które zrobione zostały na użytek katalogów R. D. (1) z 2005 i 2009r. :

- zdjęć i elementów oraz detali sztukateryjnych oraz ich projektów graficzno wektorowych o oznaczeniach na stronie Abakus (...): BA1, BA2, BA3, D1-D10, (...), P30-P90-P120-B1, P30, O1, O2, G1, G10, G11, G12, G13, G14, G2, G3, G4, G5, G6, G7, G8, G9, (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), NA1-NA2, NA3 od PR1-PR4, P2, F12, F17, (...)- (...), które zostały skopiowane z katalogów firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2005 i 2009 oraz strony internetowej firmy R. D. (1) – bez wiedzy i zgody R. P.

(Dowód: zeznania świadka R. P. – k. 45 – 48, 55 – 56, 81 – 82, 114, 383 - 389,

opinia biegłego z zakresu dzieł sztuki – k. 174 – 199, zeznania biegłego H.

S. – k. 417 - 419, opinia z badań sprzętu komputerowego i

cyfrowych nośników danych – k. 59a - 63).

Kiedy A. C. (1), powziął informację o tym, że Z. W. i S. K. prowadzą działalność pod nazwą (...) zmienił nazwą prowadzonej działalności na (...), uznając stara nazwę za nazbyt zbliżoną do nazwy działalności prowadzonej przez swoich byłych uczniów.

(Dowód: zeznania świadka A. C. – k. 420 - 421).

Oskarżony Z. W. to trzydziestopięcioletni żonaty mężczyzna, ojciec jednego dziecka.

Z. W. uzyskał wykształcenie średnie i z zawodu jest murarzem. Obecnie utrzymuje się z działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą „A.”, z której osiąga dochód w kwocie około 2000 zł miesięcznie.

Zgodnie z jego własnym oświadczeniem, oskarżony nie był w przeszłości leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie był też karany sądownie.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 228 – 229, 370, K. (...)).

Oskarżony S. K. to trzydziestosexioletni żonaty, bezdzietny mężczyzna.

S. K. uzyskał wykształcenie średnie techniczne i z zawodu jest elektrykiem. Obecnie jest zatrudniony w (...), gdzie deklarowany przez niego dochód wynosi 1300 zł.

Zgodnie z jego własnym oświadczeniem oskarżony nie był w przeszłości leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie był też karany sądownie.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 239 – 240, 370, K. (...)).

W toku postępowania oskarżeni nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu, a przed Sądem składali wyjaśnienia.

Dokonując powyższych ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sąd posłużył się szczerymi zeznaniami R. P. (k. 44 – 48, 54 – 56, 80 – 82, 113 – 114, 222, 384 – 385). W swoich relacjach podał on, bowiem, szczegóły swojej edukacji, która – wbrew twierdzeniom oskarżonych pozwoliła mu na projektowanie sztukaterii gipsowej. Świadek zaprzeczył by zatrudniał oskarżonych w charakterze innym niż sztukatorów – szeregowych pracowników w firmie, do których obowiązków, jak zeznał, należało montowanie gotowych elementów, na co wskazywał też w swoich obiektywnych, a zatem wiarygodnych dla Sądu relacjach R. W. (k. 422 – 425) .

R. P. opisał także na proces przygotowania katalogów z 2005r. i 2009r., w szczególności zaś udział w nim A. S. – co potwierdził, zresztą ten ostatni (109 – 111, 437), opisując szczegółowo czynności, jakich dokonywał w związku z tworzeniem katalogów. Posłużono się również relacjami R. P. co do zamieszczenia przez oskarżonych zdjęć sporządzonych w jego pracowni projektów oraz zdjęć z jego katalogów – w zakresie, w jakim potwierdzone to zostało przez biegłego z zakresu oceny autentyczności (...). S..

W toku postępowania w sprawie Sąd nie dał wiary pokrzywdzonemu jedynie w zakresie wskazywanej przez niego szkody (k. 222). Zauważyć, bowiem, trzeba, że R. P. nie wykazał nakładów poniesionych na projekty, których wizerunki zamieścili oskarżeni. Nie podał też żadnych innych obiektywnych wskaźników mogących służyć do dokładanego oszacowania jej wartości.

W toku postępowania w sprawie, Sąd wykorzystał szczerze zeznania byłego pracodawcy oskarżonych – A. C. (k. 419 – 422), który wskazał na proces nauki zawodu oskarżonych i szczegóły ich współpracy. Świadek zeznał też, iż wykorzystanie przez nich używanej przez niego nazwy, pod którą do tej pory prowadził swoją działalność zmusiło go do jej zmiany,.

W toku rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie, Sąd nie dał, natomiast, wiary wzajemnie spójnym wyjaśnieniom oskarżonych (k. 370 – 376), w których Z. W. wskazał, że przed rozpoczęciem współpracy z R. P. „w branży” działał już od 2 i pół roku i posiadał własną kolekcję sztukaterii.

Obaj oskarżeni wskazali, natomiast, że podejmując współpracę z R. P. uzgodnili wspólnie, że R. P. będzie się zajmował kwestiami formalnymi prowadzenia działalności, zaś oni mieli odpowiadać za nowe elementy i ich wdrażanie, a co najważniejsze - być „nieformalnymi” współnikami, zatrudnionymi formalnie na ¼ etatu. – Takie relacje stoją jednak w oczywistej sprzeczności nie tylko z relacjami R. P., ale też z uznanymi przez Sąd za wiarygodne zeznaniami pracownika R. P. – R. W. wskazującego, że oskarżeni wykonywali normalne czynności pracowników w R. D. (1), tj. jeździli na montaż, a S. K. czasem był w pracowni i wytwarzał elementy na podstawie przekazywanych mu wzorów. Czasem też składali gotowe elementy w całość. Świadek podkreślał, że zgodnie z jego wiedzą, oskarżeni nie byli inaczej traktowani przez właściciela niż pozostali pracownicy i wbrew ich zapewnieniom, nie dostarczali do firmy (...). P. swoich elementów sztukatorskich, co kwestionuje twierdzenie Z. W., że to R. P. bezprawnie zamieścił w swoim katalogu prace jego i S. K..

S. K., natomiast, wskazał, że w katalogu R. D. (1) większość elementów to te, w których brak jest elementów twórczych, a on sam robił zdjęcia jedynie elementów, które sam wytworzył, co ponownie, rozbieżne jest z uznanymi przez Sąd za wiarygodne zeznaniami R. P.. Jednocześnie oskarżony stwierdził, (k. 425), że nie czytał informacji o ochronie praw autorskich w katalogu R. D. (1), gdyż „było to napisane drobnym maczkiem” i „nikt tego nie czyta”.

W toku postępowania w sprawie nie wykorzystano też zeznań A. C. (1) – żony Z. W. (k. 413 – 417), która знаła szczegóły współpracy jej męża z R. P. jedynie z relacji swojego męża. Jak wskazała, Z. W. w firmie zajmował się projektowaniem i produkcją. R. P., natomiast, nie projektował. Świadek zeznała, że początkowo współpraca ta miała się kształtować na zasadach partnerskich, lecz potem została jedynie umowa na ¼ etatu, która następnie została rozwiązana, zaś jej mąż i R. P. mieli nierozwiązane kwestie finansowe.

A. C. (1) nie miała informacji o sposobie pozyskiwania przez jej męża materiałów do strony internetowej prowadzonej przez niego firmy. Jak jednak, zapewniała, miała wiedzę na temat rozwoju przedmiotowej strony, choć nie podała żadnych szczegółów z tym związanych, co wywołuje wątpliwości co do prawdziwości jej relacji.

Nadto, jej zeznania okazały się sprzeczne z uznanymi przez Sąd za wiarygodne relacjami A. C., który twierdził, że oskarżeni pracując u niego nie projektowali, co należało wyłącznie do jego obowiązków, a oni sami na początku nie mieli żadnej wiedzy o sztukatorstwie- Na przeciwne okoliczności wskazywała natomiast, A. C. (1), twierdząc, że Z. W. projektował elementy zanim podjął pracę u A. C.. Świadek wskazywała też, że katalog produktów oferowanych przez firmę jej męża pomagał przygotować jej kuzyn – B. T. Jak wskazała, zdjęcia były robione w prywatnej pracowni jej męża, choć nie potrafiła powiedzieć, gdzie się ona mieściła.

Sąd nie wykorzystał też zeznań G. K. (k. 447 – 450), która początkowo współpracowała z R. P., podczas której to współpracy poznała S. K. i Z. W. z którymi bezpośrednio po pewnym czasie kontynuowała współpracę. Nie miała ona jednak dokładanej wiedzy odnośnie umiejętności technicznych oskarżonych, w szczególności projektowania przez nich sztukaterii. Nie była też w stanie porównać, czy sztukateria oferowana przez R. D. (1) i ta oferowana przez Z. W. i S. K. były takie same czy podobne.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie, Sąd nie posłużył się także zeznaniami B. T. (k. 161, 450 – 453) – twórcy strony w. (...) Jego relacje bowiem, okazały się niekonkretne i nieszczegółowe. Świadek twierdził początkowo, że elementy do strony w. Pobierał ze strony w. Przed Sędzią zaś twierdził już, iż większość elementów jakie dodawał, to jego zdjęcia. - Jak wskazał, raz sfotografował elementy i umieścił je na tworzonej przez siebie stronie www. - Rozbieżności tych świadków nie był w stanie wyjaśnić podczas rozprawy, zasłaniając się niepamięcią i wielością podobnych stron internetowych, co uznać jednak należy za nieprawdziwe z uwagi na wiążące jednego z oskarżonych i świadka pokrewieństwo, a w związku z czym niecodziennosc wykonywanej usługi.

B. T. wskazał, że nie znał strony w. (...), a w szczególności nie skanował znajdujących się tam katalogów

W toku postępowania wykorzystano, natomiast, szczerze i obiektywne zeznania świadka T. S. (k. 162, 485 – 486), który wykonał stronę internetową www.a.p.pl, w wykonanie której został poproszony przez Z. W. i S. K.. W szczególności świadek wskazał, że strona zawierała galerię, do której elementy mieli dodawać sami oskarżeni. Jak wskazał, pokazywali mu oni zdjęcia prac, które zamierzali tam zamieścić, choć nie znał ich pochodzenia.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd wykorzystał też szczegółową i fachową opinię biegłego z zakresu oceny autentyczności dzieł sztuki i antyków (k. 174 – 199, 417 – 419), który wskazał, które z elementów sztukatorskich, o bezprawnym wykorzystaniu których informował R. P. – z uwagi na ich cechy indywidualne - uznać można za „utwór”, a zatem, które z nich korzystać mogą z ochrony ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, i które powielone zostały na stronach: www.s.pl i w. Biegły wskazał też, że jeśli chodzi o katalog reklamowy R. D. (1) z 2005r., to w zakresie detali gipsowych został on w całości skopiowany na stronę A. T., zaś – mimo, iż nie wszystkim z uwidocznionych tam elementów przysługuje ochrona na podstawie prawa autorskiego – nie wszystkim bowiem, przysługuje przymiot „utworu” - to same zdjęcia tych elementów mają oryginalne i niepowtarzalne cechy, w związku z czym uznać je można za takie, którym przysługuje ochrona w myśl przepisów prawa autorskiego.

Zauważyć jednak, w tym miejscu należy, iż zamieszczone na stronach internetowych oskarżonych i w katalogach R. D. (1) zdjęcia elementów i detali sztukaterskich oraz ich projektów graficzno wektorowych o oznaczeniach na stronie A. T.: F2, F7, KA 4, KA6 i LO 3 wyglądają zupełnie inaczej, na co wskazuje materiał zawarty na płycie dołączonej do fachowej opinii z badań sprzętu komputerowego i cyfrowych nośników danych (– k. 59a - 63), którą także wykorzystano w sprawie.

W toku postępowania wykorzystano też opinię biegłego z zakresu techniki komputerowej i najnowszych technologii (k. 116 – 145), z której wynika data początkowa umieszczania materiałów graficznych – wyszczególnionych w opinii – na stronach internetowych złożonych przez oskarżonych.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w sprawie, Sad wykorzystał też umowy o pracę, jakie oskarżeni zawierali z R. P. (k. 17 – 20).

Posłużono się także katalogami: R. D. (1)(k. 83, 14) i A. T. – w formie zrzutów ekranowych (k. 84, 85).

W toku postępowania w sprawie Sad wykorzystał też aktualne dane o karalności oskarżonych (k. 482, 483), które przyczyniły się do potwierdzenia ich uprzedniej niekaralności.

W związku z powyższym, Z. W. i S. K. uznano za winnych tego, że w okresie od 16 sierpnia 2006 roku do 20 marca 2012 roku we W. działając czynem ciągłym oraz wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w związku z prowadzonymi podmiotami gospodarczymi pod firmą (...) oraz (...) na prowadzonych przez siebie stronach internetowych: w. w. w., w. wprowadzili w błąd co do autorstwa detali sztukatorskich, które przysługiwało R. P. oraz autorstwa zdjęć elementów i detali sztukatorskich oraz ich projektów graficzno - wektorowych do których prawa autorskie przysługiwały R. P. i A. S., w ten sposób, że na swoich stronach internetowych umieścili wzory detali sztukatorskich autorstwa R. P. oraz zdjęcia elementów i detali sztukatorskich oraz ich projektów graficzno – wektorowych, których autorstwo przysługiwało R. P. i A. S., a mianowicie:

- dekory i listwy znajdujące się w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 20 pod poz. (...) - (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) - D, (...), oraz w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 12 pod poz. (...), (...), D170/R, D170/L

- fasetę ozdobną znajdującą się w katalogu firmy R. należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 7 pod poz. (...) oraz w katalogu firmy (...) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 4 pod poz. FA 34

- konsolę znajdującą się w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 35 pod poz.: (...), (...) oraz w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 19 pod poz. (...), na stronie 4 pod poz. 365

- fasetę oświetleniową znajdującą się w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 14 pod poz. (...) oraz znajdującą się w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 9 pod poz. (...)

- listwy ozdobne znajdujące się w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 17 pod poz. L120 oraz w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 10 pod poz. L120

- fasety proste znajdujące się w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2009 na stronie 12 pod poz. (...) oraz w katalogu firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2005 na stronie 7 pod poz. (...)

- zdjęcia elementów i detali sztukatorskich oraz ich projektów graficzno wektorowych o oznaczeniach na stronie Abakus (...): BA1, BA2, BA3, D1-D10, (...), P30-P90-P120-B1, P30, O1, O2, G1, G10, G11, G12, G13, G14, G2, G3, G4, G5, G6, G7, G8, G9, (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), NA1-NA2, NA3 od PR1-PR4, P2, F12, F17, (...) - (...), które zostały nielegalnie skopiowane z katalogów firmy R. D. (1) należącej do R. P. z roku 2005 i 2009 oraz strony internetowej firmy R. D. (1) należącej do R. P. rozpowszechniając zarazem je bez uprawnień, działając na szkodę R. P. i A. S.

W świetle, bowiem, wszechstronnej i szczegółowej opinii biegłego z zakresu dzieł sztuki, na stronach www. s., www. a., www. a. p., pl, w. p., które należały do oskarżonych, zamieścili oni detale sztukatorskie oraz ich projekty graficzno - wektorowe, które pierwotnie zamieszczone były w katalogach R. D. (1), a którym to detalom – ze względu na ich cechy indywidualne – przysługiwało miano „utworu”. R. P. w swoich zeznaniach, natomiast, wskazywał na brak uprawnień jego byłych pracowników – Z. W. i S. K. do takiego działania, ponieważ nie oni byli ich autorami, co potwierdził też inny pracownik pokrzywdzonego – R. W..

Oskarżeni tymczasem, opublikowali przedmiotowe elementy i ich projekty graficzno – wektorowe na swoich stronach internetowych bez informacji o ich rzeczywistych autorach, czym wprowadzili osoby odwiedzające ich strony w błąd

co do autorstwa przedmiotowych elementów. Stwarzali, bowiem, przeświadczenie, że to oni sami są autorami tych elementów i projektów.

Podobnie postąpili publikując zdjęcia detali architektonicznych, a na co wskazał biegły H. S., twierdząc, iż zdjęcia te posiadały wystarczająco dużo cech indywidualnych – na co wskazywał też A. S. wymieniając poszczególne czynności jakie wykonywał przy obróbce tych zdjęć – że przysługiwała im ochrona na podstawie przepisów prawa autorskiego.

W tym miejscu jednak zauważyć należy, iż w odróżnieniu od pozostałych, jak wynika z opinii z badań sprzętu komputerowego i cyfrowych nośników danych, zwłaszcza, zaś załącznika do niej w formie cyfrowej, zdjęcia figurujące na stronie A. T. i oznaczone F2, F7, KA 4, KA 6 i LO 3 są odmienne od zdjęć R. D. (1), w związku z czym ich zamieszczenie na stronach A. T. nie może, zdaniem Sądu być traktowane jako naruszenie prawa.

Nie ulega też wątpliwości, że oskarżeni publikując przedmiotowe zdjęcia, detale sztukatorskie i projekty graficzno – wektorowe, bez uprawnień rozpowszechniali je, co czynili w celu pozyskania klientów, a zatem - w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Co więcej, mając na względzie, że oskarżeni działali w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przyjęto, że działali w warunkach czynu ciągłego.

W związku z tym, nie ulega wątpliwości Sądu, że Z. W. i S. K. dopuścili się czynu z art. 115 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 116 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 116 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, każdemu z nich wymierzył karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary uznał za współmierne do winy oskarżonych i społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Ta ostatnia kształtowana jest przez rodzaj i charakter naruszonego dobra, jakim w niniejszym przypadku są prawa autorskie, jak również sposób i okoliczności popełnionego czynu, do których zaliczyć trzeba fakt, iż oskarżeni w przeszłości współpracowali z pokrzywdzonym, który miał do nich zaufanie. Wzięto też pod uwagę, ilość detali i zdjęć do których autorstwa oskarżeni wprowadzili w błąd co do, jak też okoliczność, że działali w celu ociążenia korzyści majątkowej.

Sąd wziął też pod uwagę indywidualnoprzewidywalne cele każdej z tych kar, wyrażające się w tym, by sankcja wymierzona oskarżonym podziałała „odstrasząco”, a w związku z tym, by nie powrócili już oni do przestępstwa. Rozważył też cele ogólnoprzewidywalne, wyrażające się w uświadomieniu osobom ze środowiska oskarżonych nieuchronności kary za popełnione przestępstwo, jak też dania wyrazu naganności takiego postępowania.

Mając na względzie, że co do oskarżonych zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, w szczególności przejawiająca się w ich uprzedniej niekaralności, jak też ustabilizowanym trybie życia, Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych kar na minimalny okres 2 lat próby.

W związku z okolicznością, iż S. K. i Z. W. czynu tego dopuścili się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zasądzono od każdego z nich także 50 stawek dziennych grzywny w kwocie po 50 zł każda. Wysokość każdej stawki ustalono w oparciu o sytuację majątkową oskarżonych, którzy – podczas rozprawy głównej twierdzili, iż prowadzona przez nich firma (choć formalnie przez jednego z nich) jest w dobrej kondycji.

Mając, natomiast, na względzie wnioszek pokrzywdzonego, Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz R. P. nawiązkę w kwocie 30.000 zł. Uznał, bowiem, iż charakter wyrządzonej szkody nie pozwala na dokładne ustalenie jej wysokości.

W związku z faktem, że oskarżeni wywołali swoim postępowaniem niniejsze postępowanie, Sąd obciążył ich jego kosztami i wymierzył stosowną opłatę, uznając, iż ich pokrycie – wobec faktu, iż osiągają dochody - nie będzie dla nich uciążliwe ponad miarę i nie doprowadzi do przerzucenia obowiązku ich pokrycia na osoby dla nich najbliższe.